

te ni sram, da si starokopitnež, rakovec in polžar! Vselej sem mislil, da je tebi lastna „die einfalt, welche richtiger sieht, als der verstand der verständigen“, da ti je mar „sloga slavenska“, da se ne ravnaš po „nevednosti ali zanikernosti slovničarjev“, koji „tumarahu tudjom naukom pokvareni vrlo dugo u jeziku slovenskom!“ Sram me je, ker je „med jezikoslovci to tako trdna, znana reč, da smo mi Slovenci poslednji, ki v tem resnici odpiramo vrata!“ Sej smo vendar Slovenci proti drugim Slovanom na zahodu, in tolikrat pravijo, da „od zahoda gre oliko proti vzhodu“. Duri in vrata odprimo torej v tem resnici, obieručke se je poprimimo ter kažimo v vsem svojem pisanji lepi napredek, da je *r* samoglasnik in pišimo „od sega dob etymologički, složno, vzajemno, občinski, bratovski — Slavenski slovstveno“, ter kličimo preglasno: Živila vzajemnost! živila sloga slavenska! Naprej — naprej zastava slave!!

P a š n i k.

Kako naj se učitelj v šoli obnaša. Učitelj ne sme misliti, da se pri otrocih lahko obnaša, kakor se hoče. Tudi pri otrocih se mora učitelj spodobno obnašati. Varovati se mora tedaj, da ne govori nespodobno, preprosto, neumno, šaljivo i. t. d. Učitelj naj se do svojih učencev vède spoštljivo, in naj jih tako uči, da tudi spoštujejo sebe in druge. Ni lepo, če učitelj samo zapoveduje in gospoduje v šoli; vsi njegovi ukazi naj izvirajo iz ljubezni in iz dobička za mladino. Ako se učitelj z učenci spodobno obnaša, si s tem uterdi tudi prihodno spoštovanje pri odrasčenih. Učenci, ki jih učitelj v šoli vedno ponižuje in se sam nad njimi povikšuje, ne odnesejo veliko prida iz šole, ker le komaj čakajo, da bi se izpulili iz tesnih učiteljevih vez, ter se ne zmenijo pozneje za šolsko odrejo in za učitelja. Marsikteri učitelj toži, da ga učenci pozneje ne spoštujejo, in da mladina vse šolske nauke pozabi, in je razujzdana in sirova, kakor bi nikoli ne bila hodila v šolo. V takih okoliščinah naj bi si učitelj skerbno vest izpraševal, kako je odgojeval mladino, ki se je niso prijeli šolski nauki.